

Motstand imod at føre Kirkeforsætningen igjennem i den Aand og Sandhed, hvormed den var lovet i 1849, og derimod Forsøg paa at gennemføre en Kirkeforsætning, som i Grunden ikke var Andet end den gamle Statskirke, hvormed der siden 1849 netop skulde ske et Brud. Det er vistnok den samme Aand, som har foranlediget, eller hvorved i alt Fald kan forklares flere Embedsbesættelser, der ellers vilde være gaadefulde; det er i den samme Aand, at man har holdt Haand over flere kirkelige Embedsmænd, som aabenbart ikke vare stikede til den Plads, hvorpaa de vare satte, og som i alt Fald aldeles ikke kunde tilvejebringe et saadant Forhold imellem Menighed og Præst, som burde findes i en evangelisk-lutherisk Kirke. Jeg skal minde om, at den ærede Minister i forrige Samling i Landsthinget udtalte, at der var en Præst, som en Biskop to Gange havde indstillet til Afsked, men som Ministeren alligevel havde holdt sin Haand over; og jeg skal føie til, at Biskoppens Indstilling var foranlediget ved et Andragende fra 40 Familiefædre, eller saa omtrent, i hans Sogn om at maatte faae en anden Præst. Ministeren har holdt sin Haand over denne Præst, efterat det havde viist sig, at han Aar for Aar har holdt tyvde Skriftestaler i sine Kirker og en Paaskehelligdag endog har holdt fuldstændig tyvde Gudstjeneste. Dette skulde jeg mene var ogsaa et Brud paa Samsundsordenen, et ligesaa fuldt Brud som det i Nylinge, hvorfor man nu vil udstøde Folk af Folketirken. Der var en anden Præst i Nærheden, hvem de $\frac{3}{4}$ af Sognets Familiefædre, henimod 100 i Tallet, søgte om at blive frie for; men ogsaa dette blev afflaaet, ogsaa ham lod Kirkestyrelsen beholde sit Embede, indtil han selv søgte sin Afsked. Det er ifølge den samme Aand, at man kan forklare sig den hele Fremgangsmaade, der er brugt paa Vornholm. Der var der en ung Mand, nidtjer og begavet, som Menighederne ønskede at høre, hvorfor de henvendte sig til Præsterne og bade dem om Tilfaldelse til, at han maatte prædike i deres

Sognekirker, og flere af Præsterne vilde ogsaa indrømme det, men saa kom der Forbud fra Kjøbenhavn, at de ikke maatte gjøre det uden høiere Tilfaldelse, et Forbud, som jeg vistnok ogsaa tør sige var et Brud paa den Ordning, der hidtil har fundet Sted i Kirken, idet mindste veed jeg ikke, at der har været noget Exempel derpaa tidligere. Ja, man er gaaet saa vidt, at man har forbudt Præster Raadigheden over deres egne Kirker til andre Tider end paa de befalede Søn- og Høitidsdage, saa at de ikke engang have maattet bruge Kirken til Bibellæsning, Missionsmøder eller andre gudelige Forsamlinger paa Tider, hvor de troede, at det var til Opbyggelse for Menigheden, medmindre de først havde indhentet høiere biskoppelig Tilfaldelse, hvad ofte var umuligt i rette Tid. Hvor dybt denne Aand er trængt ned i Kirken, derpaa have vi ogsaa haft et Par, ganske vist meget smaa, men dog betegnende Exempler fra Møen, hvor Præster have villet nægte Menigheder at faae f. Ex. Mindetavler over faldne Soldater eller Billeder af vor afdøde Konge ophængte i Kirkerne. Paa denne Maade kan man umuligt fremme et saadant inderligt Forhold mellem Præst og Menighed, som er en Betingelse for en sand evangelisk Udvikling af vort Folketirke-liv. Det er ogsaa ifølge den samme Aand, at den Afsættelse har fundet Sted, der er bleven saa bekendt og har havt saa mange beklagelige Følger, den, at man af politiske Grunde gaaer hen og afsætter en af Landets dygtigste Præster, tiltrods for Menighedens indstændige Bøn om at maatte beholde ham. Det er ikke i Kirkestyrelsens eller i Samsundsordenens Interesse, uden forsaavidt man, ved at hyle sig for den politiske Magt, saameget desto bedre kunde styre den hele Kirke efter sit eget Dufte uden Hensyn til, hvad Menighederne, og hvad de Enkelte i dem kunde kræve. Hver Gang den Menighed, hvis Præst man saaledes afsatte, har søgt at gjøre, hvad den kunde, for at formilde Følgerne, har den faaet Afslag fra Kirkestyrelsen, og endelig er man da nu kom-